

Tváří tvář pozůstalosti

Nevím, co se děje, nenosí mi noviny.
Z těch starých teď vyjmu veteš, třeba mlýnek na maso,
ukazovákem dotknu se litiny
a hned vím, jaká teplota venku.

Dnes tedy nikam. Stačí, že svět studený
mele mi dceru, otíraje se o její první podprsenku,
že vrací se bílá hladká mouka, stačí si odkašlat
a je všude, v noci tu svítí za stolem.

A jeden by si ji spletl se stříbrným měsíčním prachem,
ovšem její přílivy patří jiným a já dělám, že netuším,
co se v jejím pokoji děje,

je-li však po matce, bude umět dělat muže šťastnými,
žádné na břichu plevy hříchu ulepené,
ale klas obilí do záře rozvískaný anděli
odnesou si v kalhotách a v botě vzkaz:

Opři se o má záda,
náš osud jsou dvě lodě na řece,
voda má jednu cestu,
o má záda se opři a dlaněmi
pošleme si šifru věrozvěstů,

ale pravda je jinde, Agáto,
tuším ji, i když mi nenosí noviny,
z těch starých teď vyjímám mlýnek na maso
a ukazovákem dotýkám se litiny

a jako bych hřeb nahmátl.
Ten, v němž viklají se ramena mého i tvého kříže,

hřebu jáství jako bych se dotýkal v místě,
které původně zpevňovaly jen tesaře krvavé sliny.

Budeš se muset, holka, naučit nejen líbat, ale i plivat,
a k té veteši – o nic se nestarej,
smrt není pitomá, jen se nemožně zpodobňuje,
děkuji za lepší košili.